

Mijn zoon is homo

Tragikomedie

Ingrid Vloemans

Ingrid Vloemans
Beemdenstraat 17
2300 Turnhout
GSM: 0495 64 11 55
E-mail: ingridvloemans@telenet.be

Uitgegeven bij ALMO B.V.B.A.
Auteursbureau
Tel: 03/ 260 68 10
E-mail: info@almo.be

Korte inhoud:

Frederique, de zoon van Felestine en Leonard, is homo en heeft een geheime relatie met Ernest. Zijn moeder wil hem echter aan de lesbische dochter, Monique, van een vriendin koppelen, omdat ze van mening is dat haar zoon stilaan de leeftijd heeft om te trouwen.

Omdat Frederique overtuigd is dat zijn vader het nooit zal aanvaarden en Monique haar geheime relatie ook nog niet heeft verteld, bedenken ze beiden een plan.

Bella, de huishoudster, die wel op de hoogte is van Frederique zijn geaardheid, houdt geen blad voor de mond.

Uiteindelijk komt alles goed en wordt er getrouwd!

Identiteitskaart:

Titel: "Mijn zoon is homo."

Auteur: Ingrid Vloemans

Speelduur: 90 tot 120 min.

Genre: Tragikomedie

Vorm: Traditioneel verbaal

Trefwoorden: Problematiek van de holebi's

Decor: 1 traditioneel decor

Speciale
Technieken: Geluidsband met muziek

Bezetting: 13 personen
Aantal vrouwen: 7
Aantal mannen: 6

Leeftijd
Acteurs: 18 jaar en ouder

Personages:

13 personen: 7 vrouwen en 6 mannen

- Frederique: Jonge man van rond de 25 jaar. “Homo”, maar je kan het er niet aan zien.
- Leonard: Vader van Frederique. Heel conservatief.
- Felestine: Moeder van Frederique. Gewone, niet al te slimme huisvrouw.
- Ernest: Partner van Frederique. Ook geen “uitgesproken homotype”.
- Emma: Moeder van Ernest. Verzorgd uiterlijk.
- Raoul: Vader van Ernest. Eveneens verzorgd en gemoedelijk.
- Monique: Jonge vrouw. Ongeveer 25 jaar. Lesbisch.
- Judith: Moeder van Monique. Gemoedelijke, verstandige vrouw.
- Filidoor: Vader van Monique. Gezellig type.
- Elske: De lesbische vriendin van Monique.
- Mevr.
Adams: Moeder van Elske. Doet zich heel arrogant voor, maar is het uiteindelijk niet!
- Mr.
Adams: Vader van Elske. Speelt de arrogante rol van zijn vrouw mee, maar is niet zo.
- Bella: De huishoudster. Een flapuit, die zich graag op een ongepaste manier bemoeit. Volks type.

Decor:

Een mooie huiskamer met salon en eetkamer.

De trap komt uit in de living.

Achteraan de voordeur, met daarnaast een kapstok.

Zijwand; de keukendeur.

Bella: *(Neemt al zingend het stof af.)*

Frederique: *(Zit met zijn benen over de leuning van de zetel te telefoneren.)*
En wat heb je gekocht? Oh... fantastisch! Die kleur staat je heel goed! Ja... met het groen van je ogen...beeldig!!! En bij de kapper? Is het meegevallen? God nee! Heb je die mèches laten weghalen? Dat trok me juist zo aan in je! Die had je moeten laten hoor!!! Nee Nesje... dat zeg ik niet zomaar!

Bella: Doe de groeten van mij aan Ernest! Ik vind jullie zo'n mooi koppel!

Frederique: *(Belt verder.)* Je hebt de groeten van Bella! Ja...ze is een schat! Tenminste iemand die ons begrijpt! Natuurlijk kan ze zwijgen, anders zou ik haar toch niet in vertrouwen nemen?

(Moeder komt binnen en Frederique verspringt van houding.)

Frederique: *(Op andere toon.)* Heu... Ernest... ik moet je laten...ja...sorry...Mijn moeder heeft vast wel één of ander jobke voor mij! Ja...dag maat! Kom nog maar eens langs als je tijd hebt hé! Dag!

Felestine: Was dat Ernest?

Frederique: Ja...waarom? Ik mag toch nog wel met een vriend bellen?

Felestine: Natuurlijk! Alleen...die Ernest... ik weet het niet hoor...het zal wel een beste vriend van je zijn, maar ik vind hem toch, hoe zal ik het zeggen...verwijfd!

Frederique: Verwijfd? Maar moeder, hoe kom je erbij? Ik vind hem juist supermannelijk! Ik wou dat ik zo kon zijn!

Bella: Ja, dat vind ik ook! Supermannelijk en heel sympathiek! Ik zou niet weten wat je tegen die jongen...

Felestine: Bella, ik denk niet dat het jouw zaken zijn! Je kan best eerst even boven gaan kuisen.

Bella: Oeioei! Staatsgeheimen! Ik ben al weg! *(Tot Frederique.)* Laat je niet doen hé! *(Af naar boven.)*

Felestine: Als die Ernest dan toch zo knap en sympathiek is, hoe komt het dan dat hij nog geen relatie heeft? Daar hoor ik hem nooit over praten!

Frederique: Misschien vertelt hij ook niet alles?

Felestine: Mooie vriend, die zoiets verzwijgt! En van een lief gesproken; ik heb zo het gevoel dat jij er ook geen werk van maakt!

Frederique: Ja... en dan? Ik heb toch nog tijd genoeg zou ik denken?

Felestine: Denk je dat? Je bent tenslotte al 25! Ik zou toch ook wel vroeg of laat grootmoeder willen worden, of wil je voor de rest van je leven vrijgezel blijven?

Frederique: Nee, dat nu ook weer niet, maar alles op zijn tijd hé!

Felestine: En je hebt zo'n knappe vriendinnetjes! Nora en Evelyne en... En ik ben er zeker van dat ze allemaal verliefd op je zijn! Maar jij ziet ze niet eens staan!

Frederique: Dat doe ik speciaal, anders gaan ze ruzie maken en ik wil ze allemaal behouden!

Felestine: Lach er maar mee. Zo geraak je nooit van straat!

Frederique: Wie zegt er dat ik dat wil? Ik heb het veel te goed thuis!

Felestine: Het is hier geen hotel en het wordt hoog tijd, dat ik er me eens ga mee bemoeien, want jij bent daar veel te verlegen voor!

Frederique: Nee! A.u.b. niet hé! Ik kan wat dat betreft nog altijd mijn plan trekken! En als je weerom zo begint te zagen, dan ben ik weg! Ik loop nog even langs bij Ernest.

Felestine: Weeral naar Ernest! Het is al Ernest dat de klok slaat. Jullie zouden beter samen eens een lief gaan zoeken!

Frederique: *(Geeft haar een zoen.)* Niet zo bezorgd moeder! Ik ben terug voor het avondeten! *(Af.)*

(Leonard komt binnen.)

Felestine: Oh, Leonard, ik had zopas een gesprek met onze Frederique. Het is toch waar...

Bella: *(Komt de trap af.)* Ik ben boven helemaal rond. Kan ik dan nu hier verder doen? Anders ligt straks heel mijn schema overhoop!

Felestine: Ga eerst maar even boodschappen doen. Het briefje en het geld liggen in de keuken.

Bella: Kom, nu dat weer! Kom straks niet klagen als het werk niet gedaan is hé! *(Af naar de keuken.)*

Leonard: Dat is toch niet te geloven wat voor een toon die aanslaat! En jij laat dat maar allemaal zeggen! Ze vergeet helemaal haar plaats!

Felestine: Ja, ik weet het, maar ze doet haar werk perfect en ze is betrouwbaar. Ik zou niet weten wat ik zonder haar zou moeten beginnen. En bovendien is het heel moeilijk om zo iemand in haar plaats te vinden, met het loon dat je haar betaalt.

Leonard: Ik betaal haar meer dan voldoende! Maar...wat wou je nu eigenlijk zeggen over Frederique?

Felestine: Wel...heu...het is toch waar...Wordt het niet eens hoog tijd dat hij een deftige relatie aangaat? Ik zou ook wel graag grootmoeder worden! Ik verlang zo naar een kleinkind!

Leonard: Waar jij mee bezig bent!

Felestine: Hij wordt 25!

Leonard: Alles op zijn tijd! Hij heeft toch vriendinnen?

Felestine: Dat is het hem juist! Hij is veel te verlegen. Die meisjes lopen hier de deur plat en Frederique doet of zijn neus bloedt. Er zouden heel wat jonge mannen blij zijn, wanneer ze zo'n toffe meisjes konden krijgen!

Leonard: Hij heeft toch het recht om rustig te kunnen kiezen?

Felestine: Maar hij kiest niet! Begrijp jij dat dan?

Leonard: Dan zal de ware er nog niet tussen zitten?

Felestine: Jij ziet dat niet zo, maar mijn vriendin Judith Van Dam hé, die zit met precies hetzelfde probleem!

Leonard: Welk probleem?

Felestine: Haar dochter is ook al 25 en ze heeft nog nooit een lief gehad! Nu wil Judith ook wel een kleinkind en ze heeft er tegenover mij haar beklag over gedaan!

Leonard: Dat is teken dat haar dochter er nog niet klaar voor is. Laat die jeugd dat toch zelf beslissen! Het is hun leven!

Felestine: Ja, maar hoelang gaat dat nog blijven duren? Als ik er met Frederique over praat, dan kan het hem precies niet veel schelen!

Leonard: Die kinderen hebben het veel te goed thuis nietwaar! Precies een hotel met alles erop en eraan! Waarom zouden ze zich haasten?

Felestine: Dat zegt Frederique ook maar wij zijn er ook nog! Ik ben wel aan een kleinkind toe! En Judith ook trouwens! Daarbij, wanneer hij nog lang wacht, dan zijn alle goede partijen bezet. Die meisjes blijven niet wachten!

Leonard: Misschien, maar dat mag hun leven toch niet bepalen?

Felestine: Weet je wat? Ik zal Judith en Monique eens uitnodigen. Je weet maar nooit waarvoor het goed kan zijn! Onze Frederique is toch geen lelikaard en Monique mag er ook best zijn!

Leonard: Ik zou dat niet doen, maar ik weet dat ik je toch niet kan tegenhouden, wanneer je plannen in je hoofd hebt! *(Gaat af.)*

Felestine: *(Neemt de telefoon.)* Hallo... Judithje? Ja hier met Felestine...ja...dat is lang geleden hé...waarvoor ik je bel....

KORTE PAUZE

(Leonard, Felestine, Frederique, Monique, Judith en Filidoor zitten rond de tafel.)

Felestine: Hier Monique, neem nog een praline! Iemand nog koffie? *(Tegen Judith.)* Ik was al zo lang van plan om jullie eens uit te nodigen om eens te kunnen praten over vroeger.

Judith: Waar is de tijd gebleven! We waren zo'n goede vriendinnen.

Felestine: Dat gaat zo nietwaar. Als je elk je huishouden hebt en je eigen leefwereld, dan komt het er niet van om elkaar nog eens op te zoeken.

Judith: Dat zullen we vanaf nu, dan maar opnieuw gaan doen.

Felestine: Een goed idee!

Filidoor: *(Tot Leonard.)* Zoals je me daarnet vertelde, ben je veel in de tuin bezig?

Leonard: Ja, dat is mijn hobby. Bloemperken...gazon...het moet allemaal piekfijn zijn! Wil je het eens zien?

Felestine: *(Staat op.)* Kom, we kunnen met z'n allen eens gaan kijken! De jeugd kan hier blijven, dat interesseert hen toch niet!

(De ouders staan op en gaan naar de tuin.)

Monique: Amaai, je moeder weet ook van aanpakken! Al interesseert die tuin me niet, dat had ik toch wel zelf kunnen beslissen!

Frederique: Ja, zo is mijn moeder! Een goed mens hoor, maar ze bemoeit zich met van alles en nog wat en soms hé...dan werkt dat zo verstikkend!

Monique: Ik begrijp je! Mijn moeder is ook zo! En zagen dat die kan, omdat ik nog geen liefheb!

Frederique: Die van jou ook?

Monique: Ja, en waar bemoeien ze zich mee hé! Het is ten slotte toch ons leven!

Frederique: Die van mij wil zo vlug mogelijk kleinkinderen, want de burens hebben er al een vriendin van haar en...

Monique: Bij die van mij is dat ook zo!

Frederique: Wel, ik denk, dat mijn moeder dit bezoekje heeft gepland om ons samen te brengen in de hoop dat...

Monique: Denk jij dat maar? Ik ben er zeker van! En mijn moeder kennende, zal ze niet nee hebben gezegd! Maar dan zullen ze wel bedrogen uitkomen!

Frederique: Hoe bedoel je? (*Lachend.*) Vind je me dan niet aantrekkelijk of zo?

Monique: Natuurlijk wel, maar daar gaat het niet over... ik... kan je een geheim bewaren?

Frederique: Als er iemand dat kan, dan ben ik het wel!

Monique: Ik praat er niet graag over...het is nogal delicaat en er zijn weinig mensen van op de hoogte...ook mijn ouders niet. Ze zouden het denkkelijk niet op prijs stellen, al zijn ze heel open van aard...maar...En jij lijkt me wel een begripvol iemand!

Frederique: Ben jij soms lesbisch?

Monique: Wat een directe vraag! Zie ik er soms zo uit?

Frederique: Nee, zeker niet, maar het was een voor de hand liggende conclusie, wanneer ik je uitleg zo hoor!

Monique: Ik vind het wel heel raar dat je zo vlug aan zoiets denkt!

Bella: (*Komt de thermoskan op tafel halen.*) Oh, is iedereen weg? (*Tot Frederique.*) Moet ik nog koffie bij maken? Is dat nu de dochter van die vriendin van je moeder?

Frederique: Ja, dat is Monique. (*Tegen Monique.*) Onze huishoudster Bella.

Bella: Schoon kind, maar als ze denkt van jou te kunnen” binnen” doen, dan komt ze op de tweede plaats, want je bent al bezet!

Frederique: Heu...bedankt voor de info Bella en (*doet teken met zijn hand, dat ze naar de keuken moet gaan*) je kan misschien nog wat koffie gaan bijmaken?

Bella: O.k. omdat jij het bent. (*Tot Monique.*) Het is zo'n schat van een jongen en wie hem iets in de weg wil leggen, die krijgt het met mij te doen! (*Af naar keuken.*)

Monique: Dat is precies ook geen simpele!

Frederique: Ze noemt de dingen bij naam en ze komt altijd heel eerlijk uit voor haar mening. Ze houdt geen blad voor de mond.

Monique: Zo heb ik ze graag!

Frederique: Goed als je zo kunt zijn, maar soms dwingt het leven je om komedie te spelen, om anderen niet te kwetsen. Dat druist in tegen mijn aard.

Monique: Praat je nu over jezelf?

Frederique: Misschien, maar...nu heb je nog niet op mijn vraag geantwoord.

Monique: Ja, ik ben inderdaad lesbisch. Mijn ouders zouden wel begripvol reageren, denk ik, alleen...heb ik de moed nog niet gehad om het aan hen te vertellen. Ze hebben nog helemaal niets door en mijn moeder blijft maar over kleinkinderen zagen!

Frederique: Ik denk dat ik je heel goed begrijp, want om eerlijk te zijn... zit ik ook met een soortgelijk probleem.

Monique: (*Begint te lachen.*) Het is niet waar hé! Ben jij...ben jij...homo?

Frederique: Is dat zo duidelijk?

Monique: Nee, helemaal niet, vandaar mijn verwondering, moest dat zo zijn!

Frederique: Ja, het is zo...ik ben homo... maar mijn ouders weten er ook helemaal niets van en ik zou dat voorlopig zo willen houden. Op dit ogenblik zouden ze de waarheid niet overleven, denk ik. Vooral mijn vader niet! Hij is zo conservatief! Ze zijn er absoluut niet op voorbereid.

Monique: Als ik jullie huishoudster dan mag geloven, heb je een vriend. Ze zei toch dat je al bezet was? Weet ze hiervan?

Frederique: Ja, ze is de enige hier in huis. Gelukkig kan ik af en toe bij haar terecht en ze kan zwijgen. Mijn vriend heet Ernest. Hij is een schat! Als ik hem niet had gehad, dan was ik er denkkelijk helemaal onderdoor gegaan.

Monique: Eigenlijk zitten we dus in hetzelfde schuitje? Ik begrijp je beter dan je denkt! Wat een geluk eigenlijk dat we elkaar hebben gevonden! We zouden heel goede vrienden kunnen zijn!

Frederique: Dat gevoel heb ik ook!!

Monique: En je zou mijn vriendin Elske moeten leren kennen! Een echte toffe! We zijn al meer dan twee jaar samen, maar mijn ouders hebben haar nog nooit ontmoet!

Frederique: Mijn ouders kennen Ernest wel, maar ze denken dat hij een gewone vriend is! Ik maak me zo'n zorgen, omdat ik wel beseft dat mijn ouders het goed met me menen, maar ja...

Monique: En als je nu eens met je vader zou praten?

Frederique: Dat durf ik gewoon niet meer! Hij heeft in het verleden zo dikwijls zijn negatieve mening over holebi's gegeven en wil er verder niets mee te maken hebben, dat er zelfs geen plaats zou zijn voor een redelijk gesprek!

Frederique: Zeg het hem dan vlakaf; vader, ik ben homo!

- Frederique: Dan ken ik zijn reactie al op voorhand. Hij zou heel kwaad worden, want in zijn ogen bestaan er gewoonweg geen homo's. Dat zijn volgens hem allemaal komedianten, of ze zijn verkeerd opgevoed!
- Monique: En je moeder?
- Frederique: Misschien zou zij het uiteindelijk wel begrijpen, maar ze kan tegen vader niet op. Bovendien staat er geen haar op haar hoofd dat eraan denkt dat ik zo ben. Het zou een echte shock voor haar betekenen.
- Monique: Het zal voor jou dus niet gemakkelijk zijn om het hen te zeggen!
- Frederique: Nee, wees daar maar zeker van. En wat ik nog het ergste vind is, dat ik er niet zou kunnen mee leven, wanneer ik om die reden met hen in onmin zou moeten leven! Ik zie hen veel te graag. Dus, zoals ik al zei, heb ik de moed niet om het aan hen te vertellen.
- Monique: Dan zullen we het samen moeten doen hé!
- Frederique: Wat bedoel je...samen?
- Monique: Samen ons probleem aanpakken, bedoel ik. Luister...ik heb een idee. Maar we vragen ook de medewerking van Ernest en Elske.
- Frederique: Oh ja? Hoe had je dat dan wel gedacht?
- Monique: Ik heb een plan...luister.....

(Licht dimmen. Monique en Frederique blijven "in beeld", terwijl Monique onhoorbaar voor het publiek haar plannen bekend maakt. Ondertussen; muziek.)

Korte Pauze

(Licht aan.)

Frederique: Als dat eens kon lukken!

Monique: En waarom niet? We moeten het spel gewoon volhouden! En je zal zien; op het einde wordt iedereen gelukkig!

Frederique: Was het maar zo simpel! Ik ben er toch niet zo gerust in.

Monique: Heb maar vertrouwen in mij! Pas op ze zijn er!

(De ouders komen binnen.)

Filidoor: Inderdaad een heel mooie tuin! Wat een werk zeg!

Judith: En als er kleinkinderen komen, dan kan je op dat achterste gedeelte een heel mooie speeltuin maken!

Felestine: Och, daar droom ik al jaren van! *(Tot Frederique en Monique.)* En, hebben jullie het ondertussen een beetje gezellig gehad?

Frederique: Ja hoor! *Kijkt verliefd naar Monique.)* Nietwaar meisje?

Monique: *(Kijkt verliefd naar Frederique.)* Wij zien elkaar wel zitten!

Felestine: *(Kijkt naar Judith.)* Ik wist het hé, dat onze kinderen voor elkaar gemaakt waren!

Bella: *(Komt binnen met koffie en hoort nog net wat Felestine zegt.)* Daar zou ik nog maar niet zo zeker van zijn! Het is niet omdat jij dat zou willen, dat het ook gaat gebeuren hé!

Felestine: Bella! Nu ga je jouw boekje te buiten! Dit is hier wel een familiekwesitie nietwaar! Serveer de koffie maar en ga onmiddellijk terug naar de keuken!

Bella: Je zult nog wel eens aan mijn woorden terugdenken! *(Serveert de koffie en laat de thermos staan.)*

Leonard: Wat bedoel je daarmee?

Bella: Dat zal je later wel beseffen! *(Gaat af naar keuken.)*

Leonard: Personeel nietwaar! Die kennen tegenwoordig hun plaats niet meer!

Frederique: Bella heeft wel wat gelijk. Je moet niet zo vlug van stapel lopen moeder, we kennen elkaar nog maar pas!

Felestine: Een moeder voelt zoiets direct aan! Het straalt gewoon van jullie gezichten af! Wie had dat zo vlug kunnen denken!

Judith: Zal mijn droom dan toch nog uitkomen? Ons Monique met een dochter?

Leonard: Of een zoon? Dat zou toch beter zijn?

Monique: Hoor ze maar praten! En wie zegt er dat ik wel kinderen kan krijgen?

Judith: Waarom zou dat niet. Enfin...daar gaat een mens toch van uit nietwaar?

Felestine: In geval van niet, dan bestaat er nog altijd zoiets als “kunstmatige insinuatie”!

Frederique: Ons moeder zal ook eens iets zeggen! Zeg als jullie zo beginnen te zagen, (*tegen Monique.*) dan zijn wij weg hé! Kom, we gaan de tuin ook even bewonderen!

(Frederique en Monique: beiden af.)

Felestine: Dit zou toch een droomkoppel kunnen worden nietwaar? Ik heb echt het gevoel dat de vonk is overgeslagen!

Filidoor: Kom, ik ben al blij dat het allemaal misschien goed gaat komen, want ik ben dat gezaag over dat kleinkind zo beu als koude pap!

Leonard: Tegen wie zeg je het!

Filidoor: Tegen u!

Felestine: Zeg, er is toch niets mis met het feit dat een moeder de normale gang van het leven een handje wil helpen nietwaar? Onze Frederique is daar veel te verlegen voor! Die zou op zijn eentje nooit aan een vrouw zijn geraakt!

Judith: Ik begon eerlijk gezegd ook al te denken, dat ons Monique lesbisch was! Niet dat ik dat nu zo erg zou gevonden hebben hoor, maar...

Leonard: Lesbisch? Dat is allemaal dikke truit, dat lesbisch en homo gedoe! Dat heeft allemaal met de opvoeding te maken!

Judith: Geloof jij dat nu zelf? Neem me niet kwalijk, maar ik had je eerlijk gezegd wel wat verstandiger ingeschat! De opvoeding heeft daar n.l. niets mee te maken! Die mensen worden zo geboren! Te nemen of te laten!

Filidoor: Ja, dat is wel zo en jammer genoeg worden ze door veel mensen nog niet zo aanvaard!

Leonard: Zo geboren? Dikke truit, zoals ik al zei! Het zou bij mijn zoon niet waar zijn! Ik heb hem tenminste niet zo flauw grootgebracht...niet toegegeven aan al die futiliteiten en je ziet het resultaat wel!

Felestine: Ja, onze pa is daar heel fanatiek in!

Leonard: En gelijk heb ik! Stel je voor dat je zo een zoon zou hebben! Ik zou hem op slag en stoot buiten zetten! Maar gelukkig is dat nu het geval niet! Ik heb er een echte man van gemaakt! Dat kan je toch wel zien!

Judith: Dat kan nu wel zijn in jouw geval, maar het is door zo'n reactie van sommige ouders dat er veel jongeren in de problemen zitten, tot zelfmoord toe! Ze durven voor hun geaardheid niet uitkomen en kroppen alles op!

Leonard: Dat zou ik bij onze Frederique wel rap opmerken, moest dat zo zijn! Wij hebben een hele goede band en hij komt me ALLES vertellen!

Judith: Ja, dat dachten sommigen van die ouders ook, tot ze de waarheid te horen kregen!

Felestine: Ik zou dat bij mijn eigen kind toch ook opmerken hoor! Ik kan zelfs zien dat onze Frederique veel te verlegen is, om aan een lief te geraken en daarom wil ik hem wat helpen! En met resultaat blijkbaar!

Judith: Een beetje druk uitoefenen, wil je zeggen?

Leonard: Dat kan nooit kwaad, want zoals Felestine zegt; uit zichzelf zal hij niets ondernemen!

Judith: Sommige van die homo's en lesbiennes trouwen ook met een hetero, onder druk van hun familie, met alle gevolgen van dien! Zo'n huwelijk blijft natuurlijk niet duren. Ofwel gaan ze uit elkaar of nemen een minnaar of minnares van hetzelfde geslacht. En in het slechtste geval worden ze depressief en wat daar kan van voortkomen, dat moet ik je niet vertellen!

Leonard: Nog zoiets... uit elkaar gaan! Bij het minste dat hen tegenzit, geven ze het op tegenwoordig!

Judith: Moeten ze dan een heel leven ongelukkig blijven?

Leonard: Allemaal zever in pakjes! Watjes zijn het tegenwoordig! Rot verwend en je ziet hoe ze zich dan gaan gedragen! Ik mag er niet aan denken dat twee mannen met elkaar... of twee vrouwen... brrrr...

Judith: Met alle respect, maar is wat hetero's dan doen met elkaar, dan altijd zo proper?

Bella: *(Komt de thermos halen en hoort de laatste zin.)* Als je het mij vraagt niet hoor, want amaa... ik zeg soms tegen mijne Jules... Jules zeg ik dan, nu moet je eens luisteren hé... als je nog eens wil...

Felestine: Bella! Bespaar ons de details! Nu moet JIJ eens goed luisteren! Je doet je werk en verder bemoei jij je nergens mee! Is dat nu begrepen?

Bella: Oeioe... Ik kwam alleen maar de thermos halen hé. Moet ik nog koffie bijzetten? Of bemoei ik me daar dan ook weer te veel mee?

Felestine: Nee, dank je. Maar je kan al wel aan het avondeten beginnen.

Bella: *(Tikt met haar vinger op het puntje van haar tong.)* ze heeft op alles commentaar!

Judith: Ja, maar je zou ervan opkijken wat voor waarheden zo'n mensen soms vertellen en ze worden niet altijd serieus genomen!

Leonard: *(Tot Judith.)* Dat kan wel zijn, maar, om op je vraag terug te komen; wat hetero's doen is tenminste op de voortplanting gericht! Dat is de natuur!

Judith: Laat me niet lachen! Als dat het enige doel moest zijn, dan was de aarde al lang overbevolkt, of liep het hier vol gefrustreerden rond!

Leonard: Daarom ben ik nog niet VOOR! Het zijn meestal wel "rare" mensen!

Judith: Rare mensen? Het is wel jammer, inderdaad, dat sommigen onder hen...en dan vooral mannen, zich wat "over profileren", als je begrijpt wat ik bedoel. Dat is dan heel jammer, voor al die andere onopvallende homo's, want die krijgen dan natuurlijk die "rare" stempel.

Leonard: Zie je onze Frederique zo al lopen? *(Maakt een "homo-gebaar")*. Ik zou er echt niet tegen kunnen! Daarom zeg ik nogmaals; allemaal rare mensen, zonder inhoud!

Judith: Er is niemand die meer inhoud heeft dan b.v. Will Ferdy. Die heeft zich als één van de eersten openbaar durven outen. Daar moet je moed voor hebben!

Felestine: Will Ferdy? Is die homo? Daar ben ik zo'n grote fan van...ik ken al zijn teksten vanbuiten!

Judith: Zie je wel, dat je zo iemand kunt appreciëren? En dat ze zeker niet zonder inhoud zijn! In tegendeel. Het zijn meestal heel gevoelige mensen.

Felestine: Ja, die Will Ferdy is een heel gevoelig iemand!

Judith: En wat dacht je o.a. van de Nederlandse Robert Long? Mooiere teksten en liedjes bestaan er niet! En de gekende Jos Brink, die sympathieke presentator?

Felestine: Waren dat ook homo's? Dat zou je nu nooit gedacht hebben! En zo'n knappe mannen!

Judith: En dichter bij ons ken ik meerdere lesbische vrouwen en dat zijn stuk voor stuk prachtige mensen!

Felestine: Zeg...hoeveel zijn er zo nog te zien op tv?

Judith: Van dat getal zou je nog opkijken! En niet enkel op tv. Waarmee ik maar bedoel, dat die mensen niet zo'n uitzondering zijn, als de meeste mensen wel denken! Het wordt hoog tijd dat jullie de ogen eens openen, voor wat er in de wereld gebeurt, i.p.v. veel te vlug een mening te vormen!

Felestine: Er zijn er natuurlijk wel, die het niet kunnen verstoppen. Neem nu b.v.... die met zijn strikje... die Waal... heu

Filidoor: Di Ruppó bedoel je?

Felestine: Die, ja.

Judith: Als je het weet ja, maar anders toch niet en bovendien heeft hij het toch ook ver gebracht! Die mensen zijn niet dom!

Leonard: In ieder geval; ik blijf ze abnormaal vinden!

Felestine: In het nieuws op tv, kwam er eens een Bisschop vertellen... ik weet zijn naam niet meer, dat er bij de ontwikkeling van de cellen vóór de geboorte, iets abnormaal kan gebeuren, zodat je dan homo kon worden!

Leonard: Ja, dat heb ik ook gezien op tv! Zie je wel? Homo's zijn abnormaal!

Bella: *(Komt uit keuken.)* Homo's abnormaal? Maar meneer Leonard! Besef je wel wat je zegt? Ik ken er persoonlijk twee en dat zijn de meest normale mensen die er rondlopen!

Leonard: Mevrouw Bella! Hoe dikwijls moeten we je nog vragen om je niet in een gesprek te bemoeien! Ken je plaats!

Bella: Oeioei, bijt mijn neus niet af hé! Ik kwam alleen maar even vragen, of ik voor het avondeten frieten moet voorzien? *(Tot Felestine.)* Of word je daar te dik van?

Felestine: Nee...het is goed Bella...maak maar frietjes.

Bella: *(Af naar keuken.)*

Leonard: Dat is toch niet te geloven nietwaar!

Judith: Misschien is ze wel wat vrijpostig, maar ze heeft wel gelijk, wanneer ze zegt dat homo's normaal zijn! Want door zo'n uitspraak, zoals van die Bisschop, krijgen de holebi's nu een stempel "abnormaal" te zijn! De media heeft dat natuurlijk ook nog wat uitvergroot en de mensen onthouden dan ook maar dat ene woord! Het is gewoon een speling van de natuur! Die mensen kunnen er toch ook niet aan doen, dat ze zo worden geboren?

Leonard: Die Bisschop zal het toch wel weten zeker?

Judith: Misschien... alleen heeft hij zich wat ongelukkig uitgedrukt!

Leonard: Ik vind dat jij nogal tolerant over die zaken spreekt! Vind jij daar dan niets verkeerd aan?

Filidoor: Wij niet! Waarom zouden we?

Judith: En dat ik er zo tolerant over spreek, heeft te maken met het feit, dat ik me in de materie heb verdiept! Sommige mensen weten er niets over, maar staan toch met hun oordeel klaar!

Felestine: Wat weet jij er dan meer over?

Judith: Wel, medisch onderzoek heeft uitgewezen... en dat heeft die Bisschop waarschijnlijk bedoeld... dat, tijdens het ontwikkelingsproces van de bevruchte eicel naar een foetus toe, er bepaalde dingen moeten gebeuren. Als daar iets fout loopt, dan kan je homo of lesbisch zijn. Het is misschien wat te simpel uitgelegd, maar daar komt het op neer.

Leonard: En jij gelooft dat allemaal?

Judith: Ik zou niet weten, waarom ik zou twijfelen aan resultaten van medische onderzoeken! Die professoren zijn toch ook geen uilen!

Leonard: Ze kunnen nogal veel vertellen!

Felestine: Ja maar, Leonard, het zou toch waar kunnen zijn hé?

Leonard: Geloof er maar niets van! Ik blijf erbij dat het met de opvoeding te maken heeft!

Filidoor: Dat denk ik niet!

Judith: Hoe verklaar je dan dat er bijvoorbeeld in eenzelfde huishouden, maar één op de vijf kinderen homo of lesbisch is? Die hebben toch dezelfde opvoeding? Wees maar gerust; er is geen enkele opvoeding, die daar iets kan aan veranderen!

Leonard: Och, het is gewoon een modeverschijnsel! Toen wij jong waren bestond dat niet eens! Nu staat het trendy!

Judith: Toen wij jong waren, waren er evenveel homo's en lesbiennes als nu, alleen, toen was de maatschappij er nog niet klaar voor om er mee naar buiten te komen! Ik zou de homo's of lesbiennes die tegen hun zin getrouwd zijn, alleen omdat ze zich schaamden voor de buitenwereld en hun familie, de kost niet willen geven!

Filidoor: Ja, die waren dan doodongelukkig! En ik ben er zeker van, dat het nog dagelijks gebeurt!

Judith: Of homo's die het op hun werk niet durven zeggen, omdat het anders hun baan kan kosten.

Leonard: Dat is normaal hé! Zie je zo'n homo al voor de klas staan?

Filidoor: En waarom niet? Dat doet toch niets af aan hun kennis en kunde? Of ga jij er ook vanuit, zoals sommigen, dat alleen homo's pedofielen kunnen zijn?

Felestine: Nee, want b.v. Dutroux, die had zelf ook kinderen. Dat was een hetero! Daar heb je gelijk in!

Judith: Ik zeg nog; als de maatschappij en vooral de ouders, wat meer verstand zouden krijgen, dan zouden er heel wat minder ongelukkige mensen rondlopen!

Felestine: Ja, maar je zal maar ouder zijn in zo'n geval. Zo gemakkelijk moet dat toch ook niet zijn!

Filidoor: Het zijn niet alleen de ouders, maar zelfs nog heel wat jongeren, die het niet begrijpen. Onlangs waren er nog voetballers, dat heb ik op de radio gehoord, in dat programma van "Peeters en Pichal" en die vonden dat homo's niet thuishoorden in eerste klasse! Kan je zoiets voorstellen?

Judith: Die waren waarschijnlijk bang dat ze in de douches door die homo's verkracht zouden worden!

Filidoor: Of dat die spelers meer achter hun favoriete ster zouden lopen, dan achter de bal! Toch ongelooflijk belachelijk!

Judith: Dat is inderdaad te gek voor woorden en dat zijn dan toch ook nog jonge mensen die er zo over denken?

Filidoor: Ik denk dat er in de maatschappij nog veel werk aan de winkel is, voordat ze de holebi's als gewoon gaan bekijken.

Leonard: Gewoon? Ze zijn niet gewoon!

Judith: Waarom denk je dat de kloosters vroeger zo vol liepen? Dat zal ook wel te maken gehad hebben met de katholieke tijdsgeest, maar ik ben er zeker van dat zoiets ook een rol heeft gespeeld!

Filidoor: Dat denk ik ook wel! Daar konden ze elkaar vinden en niemand die het in de gaten had!

Judith: Er zijn zelfs landen, waar het bestaan gewoon ontkennd wordt en als ze daar betrappt worden dan...

Filidoor: Dan kunnen ze er niet mee lachen (*maakt een gebaar over zijn keel*) of ze worden opgehangen!

Leonard: Allemaal flauwekul! Ach ik zou het niet willen weten dat Frederique zo zou zijn en een vriend zou hebben! Gelukkig is dat niet het geval, want dat zou ik al lang hebben gemerkt!!!

Filidoor: Denk je nu echt, dat je dat altijd aan hun uiterlijk kunt zien?

Leonard: Natuurlijk! Ik zie dat aan de kleinste details! Voor mij kunnen ze zoiets niet verstoppen!

Judith: Nu geef je toch eigenlijk toe dat ze bestaan, anders zou je zo niet praten?

Leonard: Bestaan? Misschien... maar ze spelen allemaal komedie!

Judith: Komedie? Jij gelooft toch niet dat sommige mensen een heel leven lang zouden kunnen volhouden dat ze anders zijn, alleen maar omdat ze komedie willen spelen? Wat hebben ze daaraan?

Leonard: (*Trekt zijn schouder op.*) Enfin...in ieder geval hebben wij er gelukkig niets mee te maken! Trouwens onze Frederique moet daar ook niets van weten, daar ben ik zeker van!

Filidoor: Heeft hij dat zo al gezegd?

Leonard: Dat hoeft niet, dat weet ik zo wel!

Bella: (*Komt binnen.*) Madam, kan ik de tafel afruimen, anders krijg ik de opruiming van de keuken niet rond en dan is het avondeten ook te laat. Er staat trouwens ook nog een strijk te wachten.

Felestine: Ja, doe dan maar. Wenst er nog iemand koffie?

Anderen: Nee, voor mij niet meer. Dank je.

Bella: (*Begint traag af te ruimen.*)

Judith: (*Zet het gesprek verder.*) Als mijn dochter lesbisch moest zijn, dan zou er niets veranderen. Monique blijft dan toch dezelfde persoon, die ze altijd geweest is. Ik zou haar alle geluk toewensen, of het nu met een man of een vrouw zou zijn. Als ze maar gelukkig wordt!

Felestine: Ik zou het er toch heel moeilijk mee hebben.

Judith: Waarom? Het blijft toch je kind? Ik ben er zeker van dat alle ouders, die een zoon of dochter hebben verloren, zouden staan springen, als hun kind homo of lesbisch moest zijn, maar levend en gezond!

Felestine: Ja, dat is wel waar, maar....

Filidoor: Homo of lesbisch zijn, dat is geen ziekte hé!

Bella: *(Tot Judith en Filidoor.)* Wel, jullie zijn nu eens een vrouw en een man naar mijn hart zie! Er zitten er hieraan tafel, die daarvan een goed lesje zouden kunnen leren!

Felestine: Bella! Ben je al vergeten, wat ik je daarstraks heb gezegd?

Bella: Oeioei... heb ik op zere teentjes getrapt misschien? Ik ben al weg. *(Af naar keuken.)*

Felestine: *(Zucht.)* Kom...genoeg gepraat over homo's en lesbiennes...het lijkt wel of we ruzie hebben, dat vind ik nu niet zo gezellig!

Judith: Ruzie? Maar nee! Het is gewoon een meningsverschil en ieder heeft recht op zijn eigen mening!

Felestine: We zouden ook al eens over het verlovingsfeest kunnen praten! Niet dat ik iets wil forceren, maar, als ik een planning moet maken, dan neem ik daar graag de tijd voor! Ik zal de kinderen even gaan roepen. *(Gaat naar de deur.)*
Frederique, Monique, komen jullie even?

(Frederique en Monique komen binnen.)

Leonard: Ons moeder zou graag even over het komende verlovingsfeest praten!

Frederique: Hebben wij daar ook nog iets in te zeggen?

Leonard: Natuurlijk jongen, maar je kent je moeder hé!

Judith: Och, je kan het nog altijd afzeggen, wanneer het niet doorgaat. Zo ben je tenminste op tijd met alles; zaal huren en zo.

Felestine: Zaal huren? Nee, nee, het gebeurt hier! Ik zal wel voor alles zorgen! De onkosten kunnen we natuurlijk delen!

Filidoor: Zouden we niet beter wachten tot het koppel in kwestie er zelf klaar voor is en het ons komt vertellen? Wie zegt er dat het doorgaat?

Felestine: Jij kent onze Frederique niet goed zeker? Dan kan je wachten tot Pasen en Kerstmis op dezelfde dag vallen!

Leonard: En ik kan zo aan hem zien, dat hij verliefd is!

Monique: O.k., we hebben inderdaad ook nog iets te zeggen nietwaar Frederique? Ik denk dat we elkaar hebben gevonden! Dus laat dat verlovingsfeest maar doorgaan!

Leonard: Zie je wel dat ik gelijk heb!

Felestine: Het is toch niet waar zeker! Vader neem de cognac! Daar moeten we op drinken!

Leonard: *(Staat op, neemt de glazen en fles en schenkt in.)*

Filidoor: Wie had dat nu gedacht dat het zo vlug in orde zou komen?

Felestine: Ze zeggen altijd “liefde op het eerste gezicht” hé! Dat zal dan hier wel het geval geweest zijn zeker?

Judith: Dat denk ik dan ook, want ons Monique heeft al veel betere en knappere mannen kunnen krijgen en daar is ze nog nooit op ingegaan! Waarmee ik niet wil zeggen dat Frederique geen knappe man is hé!

Felestine: Dat zou ik geloven! Onze Frederique kan alle vrouwen krijgen, die hij maar wenst! Ze lopen bij bosjes achter hem aan, maar hij kan niet kiezen en bijgevolg durft hij er geen enkele aan te spreken!

Leonard: Gelukkig heeft hij een moeder, die hem wat geholpen heeft! *(Heft het glas.)* Santé! Op het goede nieuws!

Bella: *(Steekt haar hoofd door de keukendeur.)* Ik ben er mee weg hé! Oh, valt er hier iets te vieren? Wat is het goede nieuws?

Felestine: Bella, je raadt het nooit! Onze Frederique en Monique gaan zich verloven! Ik ben zo blij!

Bella: *(Slikt even en gaat naar Frederique.)* Maar jongen toch! Je gaat je toch niet laten doen hé! Zeg dat het niet waar is! Je weet niet waar je aan begint!

Frederique: *(Springt op en duwt Bella richting keuken.)* Dat weet ik maar al te goed Bellaatje. Maak je maar geen zorgen. *(Knipoogt tegen haar.)*

Bella: Maar je gaat recht in je ongeluk lopen! Zie, als jij het niet zegt, dan doe ik het wel! *(Af.)*

Frederique: Bella is zo bezorgd om mij! Ze vreest denk ik, dat ik de verkeerde keuze heb gemaakt. Laat ze maar doen. Ik praat wel eens met haar.

Felestine: En dat van die keuze zit zeker goed, dat kan ik zo zien! Wanneer denken jullie de verloving te zullen vieren?

Monique: Wel, we hadden gedacht binnen een maand of drie?

Felestine: Oei, dan ga ik me inderdaad moeten haasten! (*Tot Leonard.*) De grote kuis moet nog gebeuren en we moeten alle drie nog in het nieuw!

Leonard: Maar kom? Het is hier toch nog allemaal in orde?

Felestine: Niets van! Grote kuis heb ik gezegd en de kinderen kunnen ook helpen! En Bella ook natuurlijk.

Judith: Ik had het toch liever in en zaal gezien hoor! Wij hebben zoveel kennissen en familie!

Felestine: Die kunnen er dan eventueel met de bruiloft wel bij zijn, maar een verlovingsfeest dat is eerder intiem, alleen met de familie!

Frederique: Oh Ja...van vrienden en kennissen gesproken...Mijn vriend Ernest zou ik ook graag op het feest vragen, want we hebben altijd gezegd, dat we onze verloving samen zouden vieren.

Felestine: Maar Ernest heeft toch nog geen lief?

Frederique: Jawel, maar...dat is het nu juist...Ernest heeft een probleem.

Felestine: Een probleem? Wat kan dat dan wel zijn?

Frederique: Hij heeft n.l. een vriendin, maar hij mag daar van zijn ouders niet mee omgaan, omdat ze haar niet goed genoeg vinden. Dus, als ik hem uitnodig; mondjes toe!

Felestine: Heeft Ernest een vriendin? Daar heeft hij me nooit iets over verteld! En jij ook niet! En ik heb altijd stilletjes gedacht dat die jongen homo was. Stel je voor!

Frederique: Nee, hij was te bang dat zijn ouders het zouden te weten komen! Nu kunnen ze elkaar bijna nooit ontmoeten. Het moet steeds in het geniep gebeuren.

Felestine: Och arme dat koppeltje! Kunnen wij daar niet bij helpen?

Frederique: Ik zou niet weten hoe?

Felestine: Om te beginnen laten we hun verloving doorgaan, samen met die van jullie, hier bij ons. Dan gaat jouw wens en die van Ernest, om het samen te vieren, in vervulling!

Frederique: Ja, maar dan zonder de wederzijdse ouders van Ernest en zijn liefje, want die zullen dat nooit goed keuren.

Felestine: Ernest en zijn liefje zijn toch twee volwassen mensen! Als die ouders het zo spelen, dan moeten ze het maar weten, dat hun kinderen zich achter hun rug om verloven!

Frederique: Amaai ma, zo heb ik je nog nooit horen praten!

Felestine: Voor de liefde alles hé! Bovendien ben ik vandaag nu eenmaal in een goede stemming met het vooruitzicht op een kleinkind!

Leonard: Ach, waarom niet? Wij zullen het de ouders niet gaan vertellen! Maar kan hij haar eigenlijk niet zien bij haar thuis?

Frederique: Nee, want haar ouders zijn nu ook tegen de relatie, omdat de ouders van Ernest hun dochter niet goed genoeg vinden!

Felestine: Wat een situatie!

Leonard: Ouders kunnen het hun kinderen toch moeilijk maken!

Frederique: Als je dat maar weet!

Felestine: En wat doen die twee nu?

Frederique: Wat moeten ze doen? Ze hebben bijna geen gelegenheid om elkaar te zien en van het verstoppertje spelen, worden ze beiden depressief.

Felestine: Och arme die kinderen! Sommige ouders weten toch echt niet wat ze hen aandoen!!!

Frederique: Ik ben blij dat je het zegt!

Felestine: Laat hem met zijn vriendinnetje maar naar hier komen voor een paar dagen! Ze kunnen hier logeren, zodat ze elkaar wat beter kunnen leren kennen! Ik zal tegen haar moeder wel zeggen dat ze bij een vriendin verblijft! Een leugentje om bestwil, kan wel voor één keer!

Frederique: Moeder! Zo ken ik je niet! En wat als haar moeder die vriendin in kwestie aan de telefoon wil horen?

Felestine: Ja... heu... dan moet Monique hier maar een tijdje blijven, zodat zij kan antwoorden! En ondertussen kan ze dat liefje van Ernest ook wat beter leren kennen!

Monique: Met alle genoegens mevrouw, maar is dat niet te veel overlast?

Felestine: Maar nee, kindje... nu we toch bijna familie zijn! Zo kan ik je ook wat beter leren kennen. Het is tenslotte maar voor een paar dagen. Tenminste, als je ouders het goed vinden?

Filidoor: Ja, ja, maar, er is toch wel controle hoop ik?

Leonard: Wees maar gerust, daar zal ons moeder wel voor zorgen!

Felestine: Dat zou ik geloven! Geen ontucht onder mijn dak! Het spreekt vanzelf dat onze Frederique zijn kamer dan moet delen met Ernest. Jongens bij de jongens en dan kunnen Monique en het liefje van Ernest de logeerkamer krijgen.

Judith: Zal dat dan voor ons Monique niet vreemd zijn om het bed te delen, met iemand die ze niet kent?

Monique: Bijlange niet ma! Ik kan me aanpassen, dat weet je wel!

Filidoor: Ja, ons Monique is een heel sociale!

Frederique: Dat is een heel goed idee ma! Ik zal Ernest straks bellen, dan kan hij het met zijn liefje regelen! Hij zal heel blij zijn en zijn liefje ook! Ik wed dat ze vanavond nog langskomen!

Felestine: Doe dat maar. Wensen jullie nog iets fris te drinken?

Judith: Nee, dank je, voor mij niet meer. Het wordt trouwens stilaan tijd dat we naar huis gaan, nietwaar Filidoor?

Filidoor: Ja, we moeten nog boodschappen doen, maar ons Monique kan nog blijven en later haar spullen komen ophalen, Niet?

Monique: Dank je pa! Dat was ik toch al van plan. Ik wil straks Ernest zijn liefje ook wel eens leren kennen!

Leonard: Ik ben het niet altijd eens met de plannen van mijn vrouw, maar ik moet zeggen dat ze deze keer wel resultaat heeft geboekt!

Judith: Dan zijn we er maar vandoor. Dag familie, zou ik zo maar zeggen?

Nemen afscheid en gaan af.)

Felestine: Sympathieke mensen! Ons kleinkind zal het met deze grootouders ook goed getroffen hebben! Maar, nu moeten wij zelf ook nog weg nietwaar pa? (*Doet een veel betekend gebaar om het koppel alleen te laten.*)

Leonard: Oh ja... dat is waar ook... nog naar de ziekenkas en zo...

Felestine: En nadien gaan we samen eten en daarna naar het theater. We zullen dus niet vroeg thuis zijn! (*Geeft Frederique geld.*) Hier, dan kunnen jullie straks wat te eten kopen!

Frederique: Bedankt ma, maar dat had je niet hoeven te doen!

Felestine: Maak er een gezellige avond van!

Felestine en Leonard, beiden af.)

Monique: Lap! Die zijn er goed in getrapt!

Frederique: Ja, maar ik voel me toch niet zo goed bij de gedachte, hoe het nu verder moet?

Monique: Laat dat maar aan mij over! Bel jij nu maar eerst naar Ernest, dan bel ik ondertussen naar Elske. Vergeet niet alles uit te leggen! Ik vraag wel aan Elske dat ze contact opneemt met Ernest, dan kunnen ze kennis maken en later op de avond naar hier komen! Geef het nr. van Ernest eens?

Frederique: Hier... 0495... Het staat erop.

Monique: Dank je! *(Neemt haar GSM en belt.)* Hallo Elske? Met mij hé...

(Ondertussen belt ook Frederique met Ernest.)

Frederique: Hallo Nesje! Met mij... zeg luister eens...

Licht uit

Korte Pauze

(Het is avond. Frederique en Monique zitten in het salon te lezen. De bel gaat.)

Frederique: *(Gaat opendoen en Ernest en Elske komen binnen.) (Ernest.)*
Dag Nesje! Oh, wat heb ik je gemist!

Ernest: Ik jou ook! Dat is Elske.

Frederique
& Elske: *(Geven elkaar een hand, waarna Elske in de armen van Monique valt.)*

Monique: Hebben wij dat niet goed geregeld?

Elske: Ja! Spannend allemaal! We zullen wel moeten opletten, dat we niet uit onze rol vallen!

Frederique: Kom toch zitten! Iets drinken? Ik heb nog een heel goede cava in de ijskast!

Ernest: He...wat goed Freetje! Lekker! Laat maar komen!

Frederique: *(Naar keuken.)*

Elske: *(Tegen Monique.)* Ja, tenslotte hebben we toch iets te vieren nietwaar? Onze toekomstige verloving! Maar...waarom moest het op deze manier gebeuren?

Monique: We moeten heel de situatie een duwtje in de rug geven! Frederique is nu mijn vriend en ik wil hem helpen. *(Tegen Elske.)* Trouwens voor onze relatie kan het ook geen kwaad.

Ernest: *(Tegen Monique.)* Nee, want je ouders weten het tenslotte ook nog niet nietwaar? Als de vader van Frederique de waarheid moest weten, dan ben ik er zeker van dat Frederique nooit de kans zou krijgen om met mij te trouwen.

Elske: Is zijn vader dan zo ouderwets?

Monique: Niet te geloven! Maar Frederique denkt, wanneer we het allemaal wat voorzichtig voorbereiden en hem beetje bij beetje op de hoogte brengen, dat hij uiteindelijk wel zal bijdraaien.

Ernest: Laten we hopen. Hij ziet Frederique tenslotte wel heel graag!

Monique: In ieder geval zorgen we eerst voor het feest, met alles erop en eraan en dan... maar duimen voor een goede afloop!

Elske: Wat ik niet begrijp; Frederique en Ernest zijn toch volwassen? Die kunnen toch zelf beslissen, of ze trouwen of niet?

Ernest: Ja, daar heb je gelijk in, maar wat dat betreft is Frederique misschien ook nog een beetje conservatief. Hij zou niet kunnen leven met het idee, dat zijn ouders onze relatie niet goedkeuren. Dat brengt later alleen maar ruzie en dat wil hij niet!

Elske: En als zijn ouders nu eens bij hun standpunt blijven?

Ernest: Ik heb goede hoop dat ze zullen bijdraaien, als iedereen er wat aan meewerkt om het huwelijk voor te bereiden... en als het feest, de taxi's, de kledij en zo al klaar zijn, dan zijn ze helemaal in de sfeer en dan hoop ik maar...

Elske: En wanneer dat niet zo zal zijn?

Ernest: Dan zal hij er moeten leren mee leven, maar niet nadat hij hen tenminste een kans heeft gegeven!

Monique: Ja, dan kan hij zichzelf later niets verwijten!

Ernest: Wie had ooit gedacht dat we daarvoor nog toneel zouden moeten spelen, maar vooraleer het zo ver is, moet er nog veel gebeuren!

Frederique: *(Komt uit de keuken, met glazen en fles.)* Hier jongens, we drinken erop!
(Schenkt in en geeft de glazen.) Proost! Op de goede afloop van de planning!

Monique: Dat komt wel goed. Van mijn ouders hoef ik echt niet bang te zijn, die staan voor alles open! Al weten ze het nog niet!

Elske: Die van mij weten het al heel lang en maken er geen punt van!

Ernest: Ja, die van mij ook! Dat is geen probleem. *(Kijkt naar Frederique en Monique.)* Het gaat nu om jullie! Trouwens ik hoop dat er nu eindelijk schot in de zaak komt hé Freetje, want ik ben dat stiekeme gedoe stilaan beu aan 't worden!

Frederique: Het zal een harde noot worden, maar we gaan ze samen kraken!

Ernest: Juist ja! Jammer dat mijn ouders er niet bij kunnen zijn, maar dat past natuurlijk niet in jullie plannen!

Frederique: Nu niet nee, maar mijn moeder zei, dat ze er met de bruiloft wel bij moeten zijn! Ook die van Elske!

Ernest: Dat zou ik geloven!

Elske: Mijn ouders vonden dat niet zo erg, dat ze deze schijnvertoning niet konden meemaken! Ze hebben er eens goed mee gelachen. Ze zijn wel benieuwd, hoe het gaat aflopen!

Frederique: Ja, dat ben ik ook!

Monique: Maar wacht eens even! Ik heb de verdere planning nog niet uitgelegd nietwaar?

Ernest &
Elske: Verdere planning?

(Felestine en Leonard komen terug binnen.)

Monique: Dat vertel ik jullie later dan!

Felestine: Wat ga je later vertellen? Is er iets wat wij niet mogen weten?

Monique: Nee... Natuurlijk niet... een verrassing!

Felestine: Ik ben benieuwd! *(Tot Ernest.)* Dag Ernest! Wat ben ik blij dat je er bent! En dit is zeker je verloofde?

Ernest: Ja, dit is Elske en dat zijn de moeder en de vader van Frederique.

Felestine,
Leonard &
Elske: *(Begroeten elkaar.)* Aangename kennismaking!

Elske: Hartelijk dank dat we mogen komen logeren!

Ernest: Ja, van mij ook!

Felestine: Wat hebben we toch allemaal vernomen? Wat verschrikkelijk voor jullie beiden, dat je die relatie zo in het geniep moet beleven!

Elske: Niets aan te doen. Mijn ouders zijn daar heel conservatief in!

Ernest: Die van mij ook!

Felestine: Ocharm kindje en je ziet er zo lief uit!

Leonard: Als jullie willen, dan ga ik wel eens praten met jullie ouders!

Ernest: Néé! Toch bedankt, maar ze zullen zeker niet van gedacht veranderen!

Elske: Die van mij ook niet en ze zouden het misschien nog kwalijk nemen ook!

Leonard: Ik begrijp niet dat ouders zo het geluk van hun kind in de weg kunnen staan!

Felestine: Nee, dat begrijp ik ook niet!

Leonard: Dat ze zo koppig kunnen zijn!

Felestine: Dan valt er maar één ding te doen! Ze voor een voldongen feit stellen! (*Maakt een teken over haar "bolle" buik.*)

Leonard: Felestine! Wat zeg je nu!

Frederique: Moeder! Ik ken je de laatste tijd niet meer terug! Zoiets zou je vroeger nooit gezegd hebben!

Felestine: Dat kan wel zijn Frederique, maar die ouders kunnen NU een kleinkind hebben en ze doen er alles aan om dat te verhinderen...of tenminste uit te stellen. Ik begrijp die mensen niet!

Leonard: Als je het zo bekijkt! Bovendien maken ze hun eigen kind ongelukkig en dat is het laatste wat wij zouden doen!

Felestine: Juist! Het geluk van onze Frederique gaat voor alles!

Frederique: Blij dat te horen ma! Och, wat zijn jullie toch schatten!

Felestine: (*Tot Elske.*) Wat heb je aan je ouders verteld i.v.m. je verblijf hier?

Elske: Dat ik bij een vriendin logeer. Monique heeft hen al opgebeld en het was in orde!

Felestine: Goed zo. En voor jou Ernest zijn er zeker geen problemen, dat je bij je vriend blijft overnachten?

Ernest: Nee...mijn ouders weten wie jullie zijn nietwaar!

Felestine: O.k. dan gaan we nu slapen. Wanneer jullie straks naar boven gaan, vergeet dan onze afspraak niet! Zoals gezegd; Ernest slaapt bij Frederique en Elske kan met Monique de logeerkamer hebben.

Frederique: Zeg ma... en hoe denk je dan dat die twee aan een "voldongen feit" (*maakt een teken over zijn "bolle" buik.*) gaan geraken?

Felestine: Dat is dan jammer genoeg hun probleem! Zoals ik al zei; geen ontucht in mijn eigen huis! (*Lachend.*) Tenminste niet zolang ik thuis ben...als je begrijpt wat ik bedoel!

Felestine &
Leonard: Wel te rusten iedereen!

(*Felestine en Leonard naar boven.*)

Elske: (*Tot Frederique.*) Wat een sympathieke moeder heb jij!

Frederique: Ja, maar de uitspraken die ze vanavond deed, die ben ik van haar niet gewend!
En bovendien scheen mijn vader nog akkoord te gaan ook! Dat begreep ik al helemaal niet!

Ernest: Misschien is hij toch niet de boeman, waarvoor je hem houdt!

Monique: Daaraan zie je, dat men zijn eigen ouders nooit helemaal kent!

Ernest: *(Gaat naar Frederique.)* Freetje, dan zullen wij ook maar gaan slapen zeker?

Monique: *(Tot Elske.)* En wij ook? Braafjes, de jongens bij de jongens en de meisjes bij de meisjes?

Frederique: *(Op hele zware toon.)* En geen ontucht in mijn eigen huis!!!

Monique: Ik zal boven nog even vertellen over mijn planning!

(Allen naar boven.)

PAUZE

(Heel de eetkamer is versierd. Tafel feestelijk gedekt. Glazen en flessen wijn op de salontafel. Felestine en Bella zijn samen aan 't versieren.)

Felestine: Hier, hou jij dit even vast, dan kan ik zien, waar we uitkomen.

Bella: *(Staat op een stoel.)* Niet te lang hé, want mijn armen doen al pijn! Ze zijn precies al een meter langer. En straks donder ik hier nog met mijn klikken en klakken van die stoel af!

Leonard: *(Komt uit de keuken.)* Hoever staat het hier?

Felestine: Wij zijn klaar. En het eten?

Leonard: We moeten het koud buffet nog juist naar hier brengen.

Felestine: O.k., dat kan Bella dan doen.

Bella: *(Zucht en gaat naar de keuken.)*

Felestine: Toch wel heel plezierig dat de jongelui hier nu weer logeren voor een paar dagen! En het moet en prachtig, dubbel verlovingsfeest worden!

Leonard: Hoe laat komen de ouders van Monique naar hier?

Felestine: Die kunnen hier zo aankomen! We moesten ons werkelijk haasten met de versiering.

(Er wordt gebeld.)

Felestine: Dat zullen de ouders van Monique zijn. *(Roept naar de keuken.)* Bella ga eens opendoen!

Bella: *(Laat de ouders van Monique binnen.)*

Felestine: Welkom! We zijn juist met alles op tijd klaar, maar gaan jullie toch zitten!

Bella: *(Zet zich ook.)*

Felestine: Bella! Moest jij het buffet niet naar hier brengen?

Bella: Ja, maar toen ik wou beginnen, dan moest ik eerst de deur gaan open doen. Ik kan ook niet alles tegelijk hé! *(Af naar keuken.)*

Leonard: We verwachten aanstonds de kinderen en dan kunnen we samen het apéritief nemen!

Judith: Wat prachtig versierd allemaal! Jullie hebben er werk van gemaakt!

Felestine: We hebben hier, zoals ik jullie via de telefoon heb verteld, opnieuw de vrienden van Frederique te logeren.

Judith: Oh ja en hoe gaat het ermee?

Felestine: Goed, maar ik moet jullie iets verklappen! Mogelijk is Elske in verwachting. Ze zijn nu naar de dokter!

Bella: *(Komt het koud buffet neerzetten en heeft weerom de laatste zin gehoord.)* Dat lief van Ernest is mogelijk in verwachting? Nee! Maar dat kan toch niet!!! Nog een sukkelaar die zich zo maar laat doen! Maar met Frederique zal het niet waar zijn, wees daar maar zeker van! Daar zal ik eens een stokje voor steken! *(Af naar keuken.)*

Leonard: Wat krijgt die nu? Dat zijn toch helemaal haar zaken niet! Ik word ziek van dat mens!

Judith: Trek het je niet aan! Oh wat fijn voor dat koppeltje! Ik hoop dat het waar is!

Felestine: Ik hoop het ook! Ik gun het Ernest zo. Het is zo'n lieve jongen!

Filidoor: Dubbel reden om te feesten, zou ik zo zeggen!

Leonard: Feesten? Ja, maar met een bijsmaakje, want hun ouders worden op die manier wel voor een voldongen feit gesteld!

Judith: Die draaien wel bij! Zeker in het vooruitzicht van een kleinkind!

Leonard: Ik hoop het met jullie!

Felestine: Het wordt dus een dubbel verlovingsfeest, zoals Ernest en Frederique steeds hebben gewild. Alleen, de ouders van Ernest en Elske zullen er niet bij zijn.

Leonard: Die moeten dan maar komen, wanneer er dubbel wordt getrouwd!

(Buiten is er gepraat en gestommel van de jongelui te horen.)

Felestine: Ha, dat zullen de tortelduifjes zijn! Ik ben benieuwd!

(De jongelui komen binnen en iedereen begroet iedereen.)

Bella: *(Is naar binnen gekomen, met schotels voor het buffet.)*

Felestine: *(Tegen Elske.)* En wat goed nieuws?

Elske: Ja...het is zover! We krijgen een kind!

(Iedereen begint te applaudiseren.)

Felestine: Proficiat! Ook aan de jonge vader! *(Geeft hen beiden een kus.)*

Leonard: Ja ook van mij gefeliciteerd!

Felestine: *(Tot Judith en Filidoor.)* Dit is dus Ernest, de vriend van Frederique, met zijn liefde Elske.

Judith &
Filidoor: Ook proficiat van ons! *(Geven elkaar een hand.)*

Leonard: Daar moeten we op drinken! Bella, schenk de wijn eens in!

Felestine: *(Tegen Elske.)* Dat is onze huishoudster Bella.

Elske: *(Knikt naar Bella.)*

Bella: *(Kijkt onvriendelijk naar Elske.)* Pfhhh!

Leonard: Proost! Op de toekomstige baby van Ernest en Elske en op het jonge paar!

Bella: *(Gaat voor Ernest staan.)* Voor jou is het zo te horen een verloren zaak, maar met Frederique zal het niet waar zijn! *(Tot Frederique.)* Jongen, je kunt nog altijd terug hé! NU kan het nog! Denk aan je toekomst! Volg je hart! Je zal het jezelf nooit vergeven en Monique zal met jou nooit gelukkig kunnen zijn!

Felestine: Bella! Nu is de maat vol! Naar de keuken!

Bella: Ik heb het toch kunnen zeggen. Mijn geweten is gerust! *(Af. Keuken.)*

Frederique: Wees maar niet kwaad op haar moeder. Ze meent het goed met me!

Leonard: Laten we dan nu drinken op het goede nieuws!

Felestine: *(Tegen Elske.)* Voor jou niet te veel hé, want dat is niet goed in je positie!

Frederique: Laten we vooral drinken op de goede afloop van de reactie van de ouders!

Felestine: Ja, dat ze vooral begrip kunnen opbrengen voor de situatie en dat ze het geluk van hun kinderen als voornaamste doel zullen zien!

Judith: Hoe kunnen mensen nu toch zo stom zijn? Dat begrijp ik niet! Als ik de ogen van Elske zo zie schitteren, dan moet het goed zitten! Eigen schuld, dat hun kinderen hen voor een voldongen feit stellen.

Felestine: Ernest, dat heb je knap gedaan!

Ernest: Het was niet zo moeilijk!

Felestine: Dat kan ik geloven en eerlijk gezegd, ben ik blij dat ik jullie een duwtje in de rug heb gegeven!

Leonard: Kom, laten we aan tafel gaan. Het is wel zelfbediening, maar dat gaat het vlotste!

(Iedereen neemt plaats en gaat om beurten naar het koude buffet. Leonard gaat rond met de wijn. Ondertussen praten ze verder.)

Felestine: Nu moet er na dit verlovingsfeest, maar heel vlug worden getrouwd.

Elske: Ja, want ik zou niet willen, dat je het kunt zien, wanneer ik mijn bruidsjurk aan heb!

Ernest: Nee! Het is dus van het grootste belang, dat alles zo snel mogelijk wordt geregeld en in orde gebracht voor de bruiloft! Voor de dubbele bruiloft dan!

Felestine: Ik neem wel contact met jullie ouders, om alles uit te leggen.

Frederique: Dat is een goed idee ma!

Ernest: Erg bedankt, maar we zullen zelf wel eens eerst met hen praten. Nu is de situatie anders nietwaar...

(Stilaan licht uit.)

Pauze.

(Leonard en Filidoor, zitten samen met Frederique en Ernest in de woonkamer. De tafel is opzijgeschoven en de stoelen zijn bij het salon gezet. Op de salontafel staan er glazen en flessen wijn. Frederique en Ernest zijn als bruidegom gekleed en de vaders zijn in feestkleding.)

Leonard: Onze moeders zullen boven werk hebben, om de beide bruiden aan te kleden!

Filidoor: Ja, dat is altijd een heel werk, met al die onderjurken en zo.

Leonard: *(Tot Ernest en Frederique.)* En jullie krijgen de bruiden niet te zien, want dat brengt ongeluk zeggen ze!

Filidoor: *(Tot Ernest.)* Gelukkig komen jouw ouders en die van Elske nu toch ook!

Ernest: Ja, mijn ouders waren nogal vlug bijgedraaid! Zeker toen ze hoorden dat er een kleinkind op komst is! En gelukkig had ik hen al wat voorbereid, vooraleer de moeder van Frederique heeft gebeld. Ze hebben Elske ondertussen al gezien.

Leonard: Volgens Felestine hebben ze absoluut niet moeilijk gedaan! Ze was wel wat bang voor het gesprek aan de telefoon.

Frederique: Inderdaad, de ouders van Ernest zijn nu gelukkig héél begripvol!

Filidoor: En de ouders van Elske?

Ernest: Die hebben ook niet moeilijk gedaan! Het geluk van hun dochter komt voor hen nu op de eerste plaats! Ik ben er ook naartoe geweest.

Leonard: Dan hebben ze eindelijk verstand gekregen! Ik zal hen straks eens bedanken! En ze mogen van geluk spreken dat ze zo een toffe schoonzoon krijgen! *(Tot Filidoor.)* Ernest is de allerbeste vriend van Frederique en ik ben die jongen ook gaan waarderen! Hij is een echte schat!

Filidoor: Dat kan je zien ja!

(Er wordt gebeld.)

Leonard: Dat zullen één van de ouders zijn. *(Roept naar de keuken.)* Bella ga eens opendoen!

Bella: *(Gaat opendoen en komt binnen met de ouders van Ernest. Ze is zelf ook feestelijk gekleed, want ze is op de bruiloft uitgenodigd.)*

Ernest: Dag pa, dag ma. Dit is de vader van Frederique en dat is de vader van Monique.

Leonard: *(Geeft een hand.)* Zeg maar Leonard!

Filidoor: *(Geeft een hand.)* En ik ben Filidoor.

Emma: Zeg maar gerust Emma en mijn man is Raoul.

Leonard: Aangenaam, maar gaan jullie toch zitten! Dit is Bella, onze huishoudster.

Emma & Raoul: Aangenaam.

Leonard: Bella, geef de mensen eens een glaasje wijn!

Bella: *(Schenkt voor elk een glas in en serveert.)*

Raoul: Wat wonen jullie mooi! Ernest heeft al veel over jullie verteld!

Leonard: Ja, onze Frederique en Ernest zijn heel goede vrienden.

Bella: *(Tegen Emma en Raoul.)* Ja, heel goede vrienden, als je begrijpt wat ik bedoel! Ik versta niet dat jullie dat hier allemaal zomaar laten gebeuren! Of zijn jullie ook blind? Naar mij willen ze hier in geen geval luisteren!

Emma: *(Tegen Bella.)* Mevrouwetje, mijn zoon Ernest weet heel goed waar hij mee bezig is! Ik zou me daar niet mee bemoeien!

Leonard: *(Tot Bella.)* Dat denk ik ook niet! Het is niet, omdat je op de bruiloft bent uitgenodigd, dat je jouw plaats niet moet kennen!

Bella: Oeioei, kom straks niet klagen, dat ik jullie niet verwittigd heb hé!

Leonard: Verwittigd? Waarvoor dan wel?

Bella: Dat ze met de verkeerde gaan trouwen! Maar niemand schijnt dat hier erg te vinden! Ze worden ongelukkig voor de rest van hun leven!

Leonard: Wat weet jij daar nu van? Het is toch hun eigen keuze! En bovendien, waar haal je weer het recht om je met andermans zaken te bemoeien? Dat hebben we al zo dikwijls gezegd. Je moet je plaats kennen!

Bella: Ja, ik ben maar de huishoudster nietwaar, maar misschien de enige die hier verstand heeft!

Leonard: Bella, nu ga je echt te ver! Ik zou willen dat je onmiddellijk....

Frederique: Maar pa...laat ze toch zeggen wat ze....

Emma: Kom, kom, we zijn hier niet om een ruzie bij te wonen. Laat haar toch in haar wijsheid. Wij weten wel beter! *(Tot Frederique.)* Waar is je moeder trouwens?

Frederique: Oh, sorry, ze is boven de twee bruidjes aan 't aankleden, samen met de moeder van Monique... heu... mijn vriendin.

Emma: Zou u het erg vinden, wanneer ik ook naar boven ga? Dan kan ik hen ook leren kennen en Elske helpen aankleden.

Leonard: Nee, natuurlijk niet! (*Wijst naar de trap.*) Gaat u maar!

Emma: (*Naar boven.*)

Raoul: Ik denk wel dat het goed zal klikken tussen mijn vrouw en Elske.

Leonard: Emma is zo'n lieve vrouw. Onze Frederique komt ook zo graag naar jullie. Ik moet hem soms tegenhouden, of hij zat er dan en nacht!

Bella: Niet moeilijk!

Raoul: Ernest, wat zie je er stralend uit!

Ernest: Dank je pa.

Raoul: Ik heb maar één zoon, ook maar één kind en wat hij ook wil in het leven; ik sta zonder commentaar achter hem! Zolang de band tussen ons maar goed blijft! En nu kan ik zien dat hij gelukkig is.

Leonard: Om eerlijk te zijn, hebben we een tijdje gedacht dat jullie die relatie niet zo zagen zitten en daarom hebben we dat koppel maar een duwtje in de rug gegeven. Ik hoop dat je het ons kunt vergeven?

Raoul: Maar in tegendeel! Eindelijk kan nu alles worden uitgeklaard, want zo kon het niet langer blijven duren!

Leonard: Ik ben blij dat jullie het zo opvatten!

(Er wordt gebeld.)

Leonard: Bella, laat de mensen eens binnen. Dat zullen de ouders van Elske zijn.

Bella: (*Gaat opendoen en komt met de ouders van Elske terug binnen.*)

Ernest: Dit zijn de ouders van Elske, meneer en mevrouw Adams. (*Allen begroeten elkaar.*)

Frederique: Dit is mijn vader, Leonard. Dit is de vader van Monique, mijn vriendin en de vader van Ernest.

Leonard: Bella, geef die mensen ook een glaasje! En gaan jullie toch zitten!

Bella: Ik wist al niet waarom ik ook op de bruiloft was uitgenodigd, maar nu begrijp ik het! (*Schenkt de glazen vol en serveert.*)

Leonard: (*Tegen mevr. Adams.*) De vrouwen zijn allen boven. Hebt u misschien ook zin om te gaan?

Mevr.
Adams: (*Stijfjes.*) Nee. Dank je.

Leonard: Jullie vatten het blijkbaar nogal sportief op? Ten slotte heb ik vernomen dat jullie tegen deze relatie waren?

Mevr.
Adams: Tegen de relatie is veel gezegd. Er waren andere factoren die een rol speelden!

Leonard: Ik hoop dat je het ons niet kwalijk neemt, maar wij hebben dat koppel een duwtje in de rug gegeven!

Mevr.
Adams: (*Uit de hoogte.*) Daar hebben we van gehoord ja!

Leonard: Och...we konden niet anders. We hadden zo met hen te doen, dat ze alles zo in het geniep moesten beleven en Ernest is bijna als een zoon voor ons. Vandaar dat we er ons mee hebben bemoeid!

Mevr.
Adams: (*Sarcastisch.*) Eigenlijk komt het erop neer, dat je hen hebt geholpen om ons voor een voldongen feit te zetten!

Judith: (*Staat bovenaan de trap.*) Filidoor! Kan je even naar boven komen? Monique wil je spreken.

Filidoor: (*Gaat naar boven.*)

Leonard: (*Tot mevr. Adams.*) Voor een voldongen feit te zetten? Zo mag je het echt niet bekijken! Maar anders was het geluk van die kinderen er nooit van gekomen! Iemand moest jullie de ogen openen!

Mr. Adams: Ja, soms is het nodig dat anderen dat doen, wanneer je het zelf niet wil inzien!

Mevr.
Adams: Zou u het dan zelf niet kwalijk nemen, moest het u overkomen?

Leonard: Wat bedoel je?

Mevr.

Adams: Wanneer ze u ook voor een voldongen feit zouden zetten? Iets, waar je het eerst niet mee eens was?

Leonard: Als het over het geluk van mijn kind zou gaan? Nooit! En geld is toch ook niet alles in het leven nietwaar? En Ernest zal met Elske een mooi koppel zijn!

(Felestine is lijkbleek en muisstil boven aan de trap komen staan en kijkt zwijgend neer op het gezelschap.)

Mevr.

Adams: *(Zet haar woorden kracht bij.)* Dat denk ik niet!

Mr. Adams: Nee, dat denk ik ook niet!

Leonard: Het zijn toch alle twee knappe mensen!

Mevr.

Adams: *(Zelfzeker.)* Dat kan wel zijn, maar Ernest trouwt wel, maar NIET met ons Elske!

Leonard: Ik dacht dat jullie het meningsverschil over het geld hadden bijgelegd?

Mevr.

Adams: Dat heeft er niets mee te maken. Ernest is al heel lang verliefd op iemand anders! Nietwaar Ernest?

Ernest: *(Knikt ja.)*

Bella: Eindelijk! Ik dacht dat het nooit zou gebeuren!

Leonard: Nu nog mooier! *(Tegen Ernest.)* Weet je wel goed wat je veroorzaakt? Nu val je me werkelijk tegen! Dat had ik van jou nooit gedacht! Ben je niet beschaamd dat tegen Elske te zeggen op haar trouwdag? Waarom heb je dan samen met haar nog een kind gemaakt?

Ernest: Er komt helemaal geen kind!

Leonard: Helemaal geen kind?

Ernest: Nee, dat hebben we verzonnen om mijn trouwdag een duwtje in de rug te geven.

Leonard: Jouw trouwdag? Nu begrijp ik er helemaal niets maar van! Wie houden jullie hier eigenlijk voor de gek?

Bella: Snap je het nu eindelijk? Ernest kan niet trouwen met Elske! Dat wou ik je al heel die tijd zeggen! Hij is een flikker! Een nicht! Een mietje. Een verkeerde! Maar jij wou dat heel de tijd niet zien!

Frederique: Bella, a.u.b. Laat dat nu!

Leonard: *(Tegen Bella.)* Dat Ernest van gedacht verandert en jij om welke reden dan ook, ruzie hebt met hem, dat is jouw zaak. Daarom moet je hem nog niet met zo'n woorden bekladden! Let a.u.b. Een beetje op je taal!

Bella: Je begrijpt het nog steeds niet nietwaar? Je hebt nog altijd oogkleppen aan! Ook voor je eigen zoon!

Leonard: *(Bemerkt nu Felestine boven aan de trap.)* Felestine! Weet jij hier iets van? Wat is er? Je ziet zo bleek? Wat gebeurt er hier allemaal? Het ging nu juist zo goed! Ben je niet goed? Kom, ga zitten! *(Haalt Felestine van de trap en zet haar op een stoel.)*

Felestine: *(Tot Frederique.)* Geef mij eens een glas water.

Frederique: *(Haalt een glas water en geeft het aan zijn moeder.)*

Leonard: *(Tot Felestine.)* De moeder van Elske zegt me zopas dat Ernest met Elske niet wil trouwen?

Felestine: Dat heb ik boven ook juist gehoord boven. En nog veel meer dan dat! Ernest heeft iemand anders en Elske vindt dat niet erg, want ze is ook smoorverliefd op haar partner.

Leonard: Is Elske ook verliefd op iemand anders? Waar gaat dat naartoe met de jeugd? Ze zetten een trouwpartij in gang en dan verwisselen ze van partner, zoals van een vuil stuk ondergoed!

Judith,
Filidoor &
Emma: *(Komen boven op de trap staan.)*

Bella: Eindelijk! Het kan allemaal nog goed komen!

Leonard: Goed komen? Wat bedoel je? Weet jij hier iets meer van?

Bella: Ik zeg niets meer, want dan ga ik er me weer mee bemoeien! Los vanaf nu je zaakjes maar zelf op!

Leonard: *(Tegen Ernest.)* Ik denk dat je ons een uitleg verschuldigd bent. Waarom heb je daar tegen ons nooit iets over gezegd?

Raoul: Omdat hij u de waarheid niet durfde te zeggen! Hij was bang van u!

Leonard: Bang van mij? Maar, ik heb toch helemaal met Ernest zijn relatie niets te maken?

Frederique: Toch wel pa... jij hebt er alles mee te maken, want Ernest trouwt met MIJ!

Leonard: Met jou? Jongen, wat zeg je nu? Met jou? Maar dat kan toch niet?

Frederique: Jawel pa. Ik had het je al veel eerder willen zeggen, maar ik durfde niet.

Ernest: We zijn al heel lang een koppel en zien elkaar doodgraag. Waarom zouden we dan ook niet mogen trouwen?

Leonard: *(Gaat zitten.)* Lang een koppel? Hier...onder mijn eigen dak? En ik wist nergens van? Frederique...dat moet een vergissing zijn! Zeg me dat het niet waar is! Zeg het mij!

Felestine: Het is waar Leonard. We zijn misschien veel te kortzichtig geweest en we hadden te veel vooroordelen, daarom was Frederique zo bang om het te vertellen. En zelf hebben we het nooit gezien!

Leonard: Maar, dat kan toch niet! Frederique...jij bent...homo!

Frederique: Ja pa...noem het maar bij naam...

Leonard: Mijn zoon... een homo? Waarom heb ik dat nooit gezien? Ben je wel zeker? Het zou toch kunnen, dat je maar denkt, dat je...

Frederique: Nee pa...nu niet beginnen. Laat me voor één keer eens uitpraten! Het hele proces heeft jaren geduurd. Ik heb er enorm tegen gevochten, want ik wou het zelf ook niet aanvaarden.

Felestine: Maar jongen toch...hadden we maar iets geweten!

Frederique: Ik ben er ziek van geweest. Depressief. Eerlijk gezegd, heb ik een tijdje met de gedachte gelopen, er een eind aan te maken.

Leonard: Zelfmoord?

Frederique: Ja...Omdat ik er bij jullie niet mee terecht kon. Telkens, wanneer ik het probeerde, dan had je zo'n vooroordelen klaar. Je liet duidelijk blijken hoe je er tegenover stond. Ik was zo bang om jullie liefde te verliezen. Daarom durfde ik niets te zeggen. Ik schaamde me ook.

Leonard: Maar jongen... ik wist toen niet dat...

Frederique: Het geeft niet pa. Je kon het ook niet weten. Gelukkig ben ik toen Ernest tegengekomen. Hij heeft mij als het ware het leven gered. Door hem kreeg ik weer een beetje zin in het leven.

Judith,
Filidoor &
Emma:

(Komen de trap af.)

Judith: Bij ons is het precies hetzelfde gegaan. Monique durfde haar relatie met Elske ook niet te bekennen. Ik heb het ook boven moeten vernemen. Nochtans hebben wij ons altijd heel open opgesteld. Wij moesten het wel even verwerken, maar verder verandert er niets!

Filidoor: Nee, wij aanvaarden haar zoals ze is en wensen Monique en Elske alle geluk van de wereld toe!

Leonard: Elske en Monique... lesbiennes?

Mevr.

Adams: Wij wisten het al heel lang en hebben er nooit een punt van gemaakt.

Mr. Adams: Ons Elske is zo gelukkig! Gelukkig leren we nu eindelijk de ouders van Monique ook kennen.

Judith: *(Gaat naar mevr. en mr. Adams.)* Ik ben de mama van Monique en dit is mijn man, Filidoor.

Mr. & mevr.

Adams: *(Geven de ouders van Monique een hand.)* Aangenaam!

Judith: Hadden wij het maar eerder geweten, dan was er ons Monique veel leed gespaard. Maar eind goed al goed!

Filidoor: We zullen Elske aanvaarden als ons eigen kind!

Mr. Adams: Dank u! Dat geldt voor ons, voor wat Monique betreft, precies hetzelfde!

Mevr.

Adams: Zeker weten! We kunnen niet wachten om haar te leren kennen! Nietwaar snoezie?

Mr. Adams: Nog even geduld schat.

Emma: En wij hadden ook geen probleem met Ernest. Alleen vonden we het zo jammer, dat die twee niet voor hun geaardheid durfden uit te komen, omdat ze voor een negatieve reactie van jou kant vreesden!

Raoul: En het laatste wat Frederique wou, was dat hij met zijn ouders in onmin zou moeten leven, door zijn relatie. Hij ziet jullie veel te graag! Daarom stelde hij het maar steeds uit om het te vertellen.

Judith: En ons Monique heeft het idee gehad om via deze schijnvertoning alles een duwtje in de rug te geven. Dat kan je haar toch niet kwalijk nemen? Ze heeft het gedaan om Frederique te helpen!

Mevr.
 Adams: Eigenlijk hebben wij allemaal een beetje geholpen, ook de ouders van Ernest. We waren ervan op de hoogte, dat ze het zo zouden spelen!

Leonard: *(Tot mevr. Adams.)* Dan zijn jullie verdomd goede acteurs!

Felestine: En ik heb ze dan nog samen in bed gestoken! Had ik dat geweten!

Ernest: Ja, maar dat vonden wij niet erg! De jongens bij de jongens en ...de meisjes bij de meisjes!

Felestine: *(Tot Frederique.)* Och jongen...hetero of homo...wat maakt het uit? Je zal altijd mijn lieve zoon blijven! Al had ik het wel liever wat eerder geweten, dan vandaag!

Frederique: Nu jij nog pa....

Leonard: Heu...ik moet het eerst allemaal nog wat verwerken...het komt zo onverwacht. Ik kan het nog steeds niet geloven. Mijn zoon is homo...Zoiets vind je nooit erg, wanneer het op een ander gebeurt, maar als je het zelf te horen krijgt...is het toch wel even aanpassen...

Frederique: *(Neemt zijn vader vast.)* Het komt wel goed pa...dat zal je zien...het moet zijn tijd hebben... ik begrijp best dat je dit even moet verwerken...het spijt me voor je, maar ik kan er niets aan doen! Ik heb het op mijn eentje ook moeten verwerken. Het was voor mij ook niet gemakkelijk!

Felestine: Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik voel me zo...schuldig dat ik het niet gezien heb! En ik maar zagen over een huwelijk. Het spijt me zo!

Frederique: Dat is nergens voor nodig ma. Jij kon er zeker niets aan doen.

Leonard: Was je daarom soms zo depressief? Ik heb me zo'n zorgen gemaakt en er met je moeder uren over gepraat, maar je wou niets zeggen! Ik kon niet met je praten...

Bella: Natuurlijk niet! Die jongen was bang van je! En ik moest ook zwijgen, want anders...

Felestine: *(Tot Bella.)* Was jij op de hoogte? Nu begrijp ik je reactie en tussenkomst in het gesprek.

Bella: Ik wou alleen maar Frederique beschermen! Ik dacht dat hij een gedwongen huwelijk zou aangaan en voor de rest van zijn leven ongelukkig zou zijn! *(Tot Frederique.)* Je had me wel in vertrouwen kunnen nemen hé! Ik was van je situatie toch op de hoogte?

Frederique: Ja, lieve Bella, maar ik had de anderen beloofd er tegen niemand iets van te zeggen, dus ook niet tegen jou. Het spijt me!

Bella: Wat ben ik blij dat het niet waar is. Dat je niet met Monique trouwt! Ik heb ervan wakker gelegen. Maar je hebt je hart gevolgd!

Frederique: Je bent een schat!

Felestine: Bella? Jij wist dat Frederique homo was? Daarom al die uitlatingen van jou? Om hem te beschermen?

Bella: Ja mevrouw, sorry, maar ik had aan Frederique mijn woord gegeven. Ik zou niets zeggen en daar heb ik me aan gehouden. Ik wou alleen een hint geven en jullie de ogen openen. Misschien heb ik dat soms wel wat te hevig gedaan, maar je kent me nietwaar.

Felestine: *(Neemt Bella vast.)* Kom hier. Ik wist niet dat je Frederique zo graag zag. Je uitlatingen zijn je vergeven en ik hoop dat je altijd bij onze familie zult blijven!

Leonard: Bella...ik wist ook niet dat jij...

Bella: Het is in orde meneer Leonard!

Elske & Monique: *(Komen in bruidsjurk bovenaan de trap staan, tijdens de laatste zin van Felestine.)*

Mevr. Adams: Elske!

Judith: Monique! Wat zien jullie er prachtig uit!

Iedereen: *(Applaudisseert.)* Bravo!

Elske & Monique: *(Komen naar beneden en worden door iedereen omhelst. Een beetje aarzeling voor Leonard.)*

Ernest: En NU wordt er dus getrouwd! Het feest is klaar, op het gemeentehuis verwachten ze ons en de taxi's komen er zo aan!

Felestine: *(Tot Leonard.)* We gaan de gelukkigste dag uit het leven van ons enig kind toch niet verbrodden hé?

Leonard: Nee... je hebt gelijk... laten we gaan... Al hebben ze me wel voor een voldongen feit gesteld!

Ernest,
Monique & Elske: Joepie!!!!

Frederique: Bedankt pa en ma!

(Er wordt gebeld.)

Bella: De taxi's zijn er! *(Gaat naar de deur en roept de anderen.)* Het is tijd! Iedereen instappen! Koppel voor koppel! De bruidsparen in de laatste wagen.

(Het hele gezelschap gaat koppel voor koppel naar de deur. Eerst de ouders en als laatste de twee bruidsparen en Bella. Ze wachten even tot de ouders de deur uit zijn.)

Frederique: *(Tot Ernest.)* Vader gaat toch mee!

Ernest: Het komt wel goed! Hij ziet je graag.

Frederique: Het is ons gelukt jongens! Bedankt voor de hulp! Wat ben ik gelukkig!

Ernest: *(Neemt Frederique vast.)* Ik ook!

Monique &
Elske: *(Nemen elkaar vast.)* Wij ook!

Bella: Leve de liefde! *(Geeft de anderen een duwtje.)* Komaan! Er moet nog getrouwd worden en nadien is het FEEST!

(Muziek: "Daar komt de bruid". Iedereen af.)

Einde